

IGAZSÁGÜGYI MINISZTER

Iktatószám: XX-AJFO/288/.../2021.

Hivatkozási szám: I/2644-2/2021.

[REDACTED]
részére

Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti u. 35-45.

1015

Tárgy: tájékoztatás a I/2644-2/2021. számú indítvánnyal összefüggésben

[REDACTED]
Köszönettel vettem kézhez a tárgybeli indítvánnyal (a továbbiakban: Indítvány) kapcsolatos – I/2644-2/2021. ügyszámú – végzését, amellyel összefüggésben az alábbiak szerint tájékoztatom.

I. Előzmények

Az indítványozó köztársasági elnök előzetes normakontroll eljárást kezdeményezett az Országgyűlés 2021. június 15-i ülésnapján elfogadott, a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény, valamint a nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény módosításáról szóló T/16223. számú törvényjavaslat 1. §-a, illetve az azzal szoros összefüggésben álló 2-3. §-ai Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálata érdekében, mivel – álláspontja szerint – a módosító rendelkezések az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdésébe (figyelemmel a már elért védelmi szint csökkenésének tilalmára) és a XIII. cikk (1)-(2) bekezdésébe ütköznek.

Álláspontja szerint önmagában a jogalkotói cél és az annak megvalósítását szolgáló, törvényben alapított vételi jog összeegyeztethetetlen az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdéséből következő, a kulturális örökség részét képező épített környezet, különös tekintettel a műemléki védelem alatt álló építmények védelmének és megóvásának követelményével.

A lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Lakástörvény) hatályos szabályozása alapján a műemléképületben lévő lakást kizárólag a műemléki hatóság hozzájárulásával, a külön jogszabály rendelkezései szerint lehet elidegeníteni. Az indítvánnyal érintett módosító törvénnyel megállapított

új rendelkezések a világörökségi területen és védőövezetében lévő állami és önkormányzati tulajdonú, a kulturális örökség részét képező műemléki ingatlanok teljes körét vételi joggal terhelik meg, megteremtve azok feltétel nélküli magántulajdonba kerülésének lehetőségét, ami az indítványozó álláspontja szerint a kulturális értékek védelmének és megőrzésének garanciáját képező visszalépés tilalmába ütközik.

Az indítvány szerint az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésével ellentétes az állam, illetve az önkormányzatok lakásokon fennálló tulajdonjogának törvénnyel alapított vételi joggal történő megterhelése: egyrészt a tulajdonjog ilyen korlátozásának szükségessége a lakásvagyon eredeti privatizációja óta eltelt időtartamra tekintettel már nem indokolható, másrészt a törvény alapján megállapítható vételár nem tekinthető az értékgaranciából következő teljes és azonnali kártalanításnak, ezért a korlátozás aránytalan.

II. Az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdésének sérelme

Az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdése szerint a természeti erőforrások, különösen a termőföld, az erdők és a vízkészlet, a biológiai sokféleség, különösen a honos növény- és állatfajok, valamint a kulturális értékek a nemzet közös örökségét képezik, amelynek védelme, fenntartása és a jövő nemzedékek számára való megőrzése az állam és mindenki kötelessége.

Visszalépés, a már elért védelmi szint csökkenése és ezért alaptörvény-ellenesség a módosító rendelkezések vonatkozásában az alábbiakra figyelemmel nem állapítható meg.

A kulturális örökség védelméről szóló 2001. évi LXIV. törvény (a továbbiakban: Kötv.) 41. §-ának (1) bekezdése alapján a műemlék fenntartásáról, jókarbantartásáról annak tulajdonosa (tulajdonosi jogok gyakorlója), vagyonkezelője, használója, vagy az egyes állami tulajdonban lévő vagyontárgyak önkormányzatok tulajdonába adásáról szóló 1991. évi XXXIII. törvényben (a továbbiakban: Tv.) meghatározott ingyenes használója (a továbbiakban együtt: tulajdonos) az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvényben (a továbbiakban: Étv.) meghatározottak, valamint e törvény szerint köteles gondoskodni.

A világörökségről szóló 2011. évi LXXVII. törvény (a továbbiakban: Vötv.) 3. § (1) bekezdése az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdésével összhangban rögzíti, hogy *„A világörökségi helyszín kiemelkedő egyetemes értéket, a várományos helyszín kiemelkedő értéket hordoz, amelyet - a kulturális örökség, illetve a természet védelméről szóló jogszabályok alapján fennálló védettséggel összhangban - mindenki köteles megóvni.”* továbbá, e § (3) bekezdése alapján *„a világörökségi és a Világörökség Jegyzékbe jelölendő várományos területet az Egyezményvel összhangban, annak egyetemes és nemzeti értékeit megőrizve és a köz érdekét szolgálva kell használni, bemutatni, fenntartható módon fejleszteni vagy szükség szerint helyreállítani.”* A világörökségi terület egységes kezelési elvek alapján, átláthatóan és a világörökségi címhez méltó módon történő használata, bemutatása és fejlesztése követelményeinek való megfelelés mindezek alapján – összhangban a Vötv. 3. § (4) bekezdésben foglaltakkal, az ott meghatározott szempontok szerint – mindenki kötelezettsége. A világörökségi helyszín által hordozott kiemelkedő egyetemes érték megőrzése és a fennmaradást nem veszélyeztető hasznosíthatóság érdekében a világörökségi terület kezelési tervét a Kormány rendeletben hirdeti ki, amely hatályát tekintve ezáltal ugyancsak mindenkire kötelező.

A világörökségi helyszín által hordozott kiemelkedő egyetemes érték védelmi szintje ily módon nem csökken pusztán az adott terület, vagy ingatlan tulajdoni formájának változásától. A világörökségi helyszínekre vonatkozó jogszabályban rögzített követelmények és kezelési tervek tulajdonosi

szerkezettől függetlenül, mindenkire nézve továbbra is egységesen érvényesek. A védelmi szintet nem a tulajdonforma, hanem a jogszabályokban és így a kezelési tervekben rögzített paraméterek és követelmények szolgáltatják. A kezelési tervek olyan kezelési, fenntartási és üzemeltetési követelményeket határoznak meg, amelyek a kiemelkedő egyetemes érték és a védendő attribútumok megőrzését, fenntartását és értékőrző hasznosítását biztosítják az adott terület tulajdonosi struktúrájától függetlenül. Függetlenül attól, hogy az adott ingatlan önkormányzati, állami vagy magántulajdonban van, az adott ingatlan és terület minden esetben a világörökségi értékeket szem előtt tartva, a Vötv.-ben és a végrehajtási rendeletekben, valamint a kezelési tervekben foglalt követelmények betartása mellett fejleszhető és hasznosítható. Ezen követelmények érvényesítése az érintett szakterületi hatóságok feladata.

Az indítványozó is utalt arra, hogy a Lakástörvény 55. § (4) bekezdése alapján a műemléképületben lévő lakást vagy helyiséget a műemléki hatóság hozzájárulásával, a külön jogszabály rendelkezéseinek figyelembevételével lehet elidegeníteni.

Felhívom a figyelmet arra, hogy jelen esetben azonban a tulajdonjog megváltozása nem jár a tulajdonost a Kötv. 41. § (1) bekezdése alapján terhelő kötelezettségek csökkenésével, elenyésztésével, a Lakástörvény 55. §-ának (4) bekezdése pedig a műemlékvédelmi szempontú, törvényes kontroll lehetőségét továbbra is fenntartja.

A vételi jogukkal élni kívánó, így tulajdonossá váló egykori bérlőknek nemcsak kötelessége, de jól felfogott érdeke is az ingatlanok megfelelő karbantartása, azok állapotának megőrzése, hiszen az a tulajdonuk értékállóságát szolgálja vagy értékének növekedéséhez vezet. Az indítványozó nem adja részletes indokát annak, hogy a jövőbeli tulajdonosok miért ne gondoskodnának megfelelően az ingatlanjaik állagáról, karbantartásáról. Figyelemmel arra, hogy műemléki védettségű épület jogszabályi korlátozás nélkül állhat magántulajdonban is, önmagában a tulajdonosváltás nem jelentheti, hogy a műemlékvédelmi szempontok nem érvényesülnek a jövőben, sőt, a magánszemély tulajdonosoknak a korábbi bérlői minőségükkel szemben sokkal nagyobb érdeke fűződik majd az ingatlanok megfelelő karbantartásához. A tulajdonosváltással ezen ingatlanokra vonatkozó örökségvédelmi előírások nem változnak meg, így nem is csökkennek és az örökségvédelmi hatóság a szabályok betartását ugyanúgy (hatékonyabban) számon kérheti a magánszemély tulajdonostól, mint a korábbi önkormányzati vagy állami tulajdonostól tudta.

Mindezek alapján megállapítható, hogy az örökségvédelemmel kapcsolatos anyagi szabályok változatlanok, az azokból eredő kötelezettségek az ingatlan mindenkori tulajdonosát változatlanul terhelik, ezáltal az összhangban az Alkotmánybíróság gyakorlatával [lásd. 4/2019. (III. 7.) AB határozat, Indokolás (46), (62), (71)] a védelmi szint csökkenése nem állapítható meg.

II. Az Alaptörvény XIII. cikk (1)-(2) bekezdésének sérelme

1. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének sérelmével kapcsolatban maga az indítványozó is megjegyzi, hogy a vételi jog intézménye nem tulajdonelvonás, csupán a tulajdonjog megterhelése, korlátozása, amelynek alaptörvény-ellenességét elsősorban abban látja, hogy a 25 évvel ezelőtti helyzethez képest „az időmúlás következtében véltetően más jogosultakról és a privatizációból egyébként is eredetileg kizárt lakásokról van szó.”

Az indítványozó álláspontja szerint „a szabályozás nyilvánvalóan nem felel meg az értékgaranciából következő teljes kártalanításnak”.

A Lakástörvény módosításával a törvény kezdeményezője egy történetileg előállt, az érintett bérlők jelentős többsége számára méltánytalan helyzetet kíván közérdekből orvosolni. A rendszerváltozást követő szabályozás alapján az önkormányzati és állami tulajdonú lakások bérlőinek egy nagyon

szűk, tipikusan világörökségi helyszínen és annak védőövezetében található műemléképületek lakásait bérlő köre nem vehette meg az általa lakott bérleményt. A módosítás által bevezetett szabályok azt kívánják biztosítani, hogy azok, akik az 1990-es években hozott korlátozások miatt nem élhettek vételi jogukkal, most hasonló feltételekkel tehessék ezt meg, mint korábban a velük hasonló helyzetben lévő bérlők országszerte. A törvénymódosítás a történetileg előállt, az érintettek lakhatása szempontjából hátrányos és lakáspolitikai megfontolásokból sem kívánatos helyzet végleges orvoslása érdekében a vételi jogot – lényegesen eltérő feltételek mellett – azok számára is biztosítja, akik az érintett lakások bérleti jogát később szerezték meg.

A törvénymódosítás az érintett bérlők tulajdonossá válását a korábbi szabályokból fakadó méltánytalan különbségtétel orvoslásán túl további két okból is közérdekű célnak tekinti. Egyrészt a vételi jog gyakorlásából korábban kizártak esetében lakhatásuk szempontjából hátrányos helyzet alakult ki. Az így bérleti jogviszonyban maradók a lakásaikról – tipikus esetben évtizedek óta – a tulajdonos gondosságával gondoskodnak, jelentős összegeket fordítanak felújításukra, illetve újabb családi igények szerinti átalakításukra, miközben a tulajdonosi helyzet biztonságát a korábbi tulajdoni rendezésből való kizárásuk nem tette számukra lehetővé. Másrészt a törvény kezdeményezője lakáspolitikai megfontolásokból sem tartja kívánatosnak annak a helyzetnek a további fenntartását, amelyben olyan bérlők, akik a lakás megvételét és fenntartását vállalni tudták volna és tudják, korábbi hátrányos kezelésük miatt továbbra is el legyenek zárva lakásuk tulajdonlásától.

A jogalkotó vizsgálta az értékgarancia érvényesülését és törvényjavaslat indokolásában utalt is rá: „A jogalkotó a vételár meghatározásakor a bérleti jogviszonyban töltött idővel arányosan határozta meg a kedvezmény mértékét, mellyel azt kívánta érvényre juttatni, hogy minél hosszabb ideje bérlő az adott személy, annál kisebb a lehetősége annak, hogy a jelenlegi piaci viszonyok között saját tulajdonú ingatlanhoz juthasson. A javaslat emellett továbbra is biztosítja az anyagilag nehéz helyzetben lévő állampolgárok számára a lakásbérlet lehetőségét, amennyiben vételi jogukkal nem tudnának élni, melyhez további garanciális szabályok is bevezetésre kerülnek.”

Emellett a hatályos önkormányzati bérlakási szabályozás áttekintése alapján megállapítható, hogy számos megyei jogú városban az önkormányzati bérlakással kapcsolatos vételi jog, elővásárlási jog vonatkozásában a törvényjavaslatban meghatározott vételár kerül rögzítésre.

- Szombathelyen ha a lakást az elővásárlási jog jogosultja vásárolja meg, a vételár a beköltözhető forgalmi érték 60 %-a, amelyből a szerződés megkötésekor 10 %-ot egyösszegben kell megfizetni, továbbá ha a vevő a szerződés megkötésekor a 10 %-os kötelező előtörlesztésen felül a fennmaradó teljes vételárhátralékot azonnal vagy az adásvételi szerződés megkötésétől számított hat hónapon belül - az esedékes havi törlesztőrészekkel csökkentve - készpénzben fizeti ki, a vételárhátraléokra 40 %-os árengedmény illeti meg¹.
- Salgótarjánban a vételár egy összegben való megfizetése, az előírtnál rövidebb törlesztési idő vállalása esetén a vevőt árengedmény, illetve a vételárhátralékból engedmény illeti meg az alábbiak szerint:
  - a) ha a vevő a vételárat az adásvételi szerződés megkötésekor egy összegben fizeti meg, a vételár a forgalmi érték 40 %-a;
  - b) 15 évnél rövidebb törlesztési idő vállalása esetén a kedvezmény mértéke az alábbiak szerint alakul:

¹ Szombathely Megyei Jogú Város Önkormányzata Közgyűlésének 12/1994. (IV.7.) önkormányzati rendelete az önkormányzat tulajdonában lévő lakások elidegenítésének szabályairól, 12. § (1) bekezdés

60 napot meghaladó, de egy évet el nem érő törlesztési idő vállalása esetén a kedvezmény mértéke a vételár 15 %-a, az 1 évet elérő vagy meghaladó, törlesztési időszak vállalása esetén

a kedvezmény mértéke évenként 1 %-kal csökken azzal, hogy 14 évet elérő vagy meghaladó törlesztési időszak esetén a kedvezmény mértéke 0%;

c) ha a vevő a vételár hátralékot egy összegben egyenlíti ki, a vételárhátralék 5%-a.²

- Kecskeméten a Lakástörvény 49.§ (1) bekezdése szerinti elővásárlási joggal érintett lakás eladása esetén a lakás vételára a beköltözhető forgalmi érték 50 százaléka, továbbá ha a Lakástörvény 49.§ (1) bekezdése szerinti elővásárlási joggal rendelkező vevő az adásvételi szerződés megkötésével egyidejűleg a vételár 50 százalékát egy összegben megfizeti és az így megszerzett lakást 10 éven belül nem idegeníti el a vételárhátralék megfizetése alól mentesül, tehát a lakás vételára ebben az utóbbi esetben a forgalmi érték 25 %-a lesz³
- Győrben a bérlakások vételára a forgalmi érték megállapítása során figyelembe vett, a bérlő által a lakásra fordított és meg nem térített, a beszámítással el nem ismert, és igazolt értéknövelő beruházások értékével csökkentett beköltözhető forgalmi érték 50 %-a. A vételár készpénzben, egy összegben történő kifizetése esetén a bérlőt a vételár 10 %-a illeti meg engedményként, de csak akkor, ha a vételárajánlatot 30 napon belül elfogadja és a vételárat a szerződés megkötésére vonatkozó értesítés átvételét követő 15 napon belül befizeti⁴

Megállapítható tehát, hogy a Lakástörvény tervezett 47. § (3) bekezdésében foglalt vételár a forgalmi érték 50%-ában, illetve 80%-ában való meghatározása jelenleg is élő gyakorlat több bérlakás állománnyal rendelkező önkormányzatnál is.

Ezzel kapcsolatban szükséges kiemelni, hogy az Alaptörvény 38. cikk (1) bekezdése alapján az önkormányzati tulajdon nemzeti vagyonnak minősül, így azzal kapcsolatban a nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény (a továbbiakban: Nvtv.) rendelkezéseit alkalmazni kell. A Nvtv. 7. § (1)-(2) bekezdése alapján a nemzeti vagyonnal felelős módon, rendeltetésszerűen kell gazdálkodni, e gazdálkodás feladata a nemzeti vagyon megőrzése, értékének és állagának védelme. Tekintve, hogy a fenti példákban felsorolt, az Nvtv. törvényi feltételeknek megfelelő, már több éve hatályban lévő önkormányzati rendeletekben foglalt önkormányzati tulajdonú lakások vételi ár meghatározására vonatkozó szabályok esetén ha értékgarancia megtartottnak tekinthető, akkor a hasonló mértékű kedvezményes vételárat biztosító Lakástörvény tervezett szabályai esetében is az értékgaranciát megtartottnak kell tekinteni. Az értékgarancia törvényi szabályozás kapcsán az Alkotmánybíróság a 64/1993. (XII. 22.) AB határozat megállapította, hogy „ (...) az értékgarancia nyújtásának módját a törvényhozás alakítja ki. Ennek során figyelemmel kell lenni az Lt. összes rendelkezésére. Természetesen nem követelmény az, hogy az összes terhet a bérlők viseljék. Lehetséges a hatályos rendelkezések minden olyan változata és kiegészítése, amely kielégíti azt az alkotmányossági feltételt, hogy az értékgarancia hiánytalanul érvényesüljön. Egyes támadott rendelkezések alkotmányossága - így például a kárpótlási jegyek névértékben való elfogadásának kötelezettsége - csakis a kártalanítás egészét tekintve ítéltető meg. Ha ugyanis az eredmény az elvont tulajdon értékének megmaradása az önkormányzatnál, az ehhez vezető részletszabályok önmagukban nem kifogásolhatók.”

² Salgótarján Város Önkormányzata Képviselő-testületének 12/1994. (VI.6.) önkormányzati rendeletének az önkormányzati tulajdonban lévő lakások és nem lakás céljára szolgáló helyiségek elidegenítésének szabályairól, 15. §, 17. §

³ Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata Közgyűlésének 22/2015. (X.22.) önkormányzati rendelete az önkormányzat tulajdonában álló lakások bérletéről és elidegenítéséről, 32. § (1) bekezdése, 33. § (5) bekezdése

⁴ Győr Megyei Jogú Város Önkormányzata Közgyűlésének 42/2007. (XII. 21.) önkormányzati rendelete az önkormányzati tulajdonú lakások és helyiségek elidegenítéséről, 5. §, 8. § (1) bekezdése

2. Az indítványozó szerint a „vételár összege megállapítása, pontosabban annak csökkentése szempontjaként hosszabb idejű bérleti jog figyelembe vétele önmagában is vitatható, hiszen hosszabb ideje a piaci árhoz képest, lényegesen kisebb bérleti díjat fizető bérlőknek a lakások karbantartásával, felújításával kapcsolatban nem merültek fel költségeik, azokat a közpénzből gazdálkodó tulajdonos viselte. Amennyiben mégis a bérlő fizette, akkor megtérítették számára vagy lakbérmérséklésként beszámíttatta. A bérleti jog időtartama szerinti vételár csökkentésnek – álláspontom szerint – tehát ésszerű indoka nincsen.”

A jogalkotó a vételár meghatározása során figyelemmel volt arra, hogy egyes esetekben a bérleti jogviszony időtartama akár nagyon hosszú is lehet, amely által már a tulajdonhoz közel álló, „quasi tulajdonosnak” tekinthető a bérlő. Az akár több évtizede fennálló bérleti jogviszonyok azt is bizonyítják, hogy mind a bérlő mind pedig a bérbeadó a jogviszonyból adódó kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette. Ezt a rendkívül hosszú bérleti jogviszonyt kívánta a jogalkotó olyan módon elismerni, hogy a vételárat a piaci ár alacsony százalékában határozta meg.

A jogalkotói cél a módosító törvény indokolásában is tükröződik, miszerint az alanyi kör a jelenleg érintett bérlőkkel hasonló helyzetben lévő, ám korábban, az 1990-es években kialakított törvényi és önkormányzati szabályok alapján vételi jogot szerzőkkel, illetve vételi jogokkal élőkkel hozható párhuzamba.

A Lakástörvény 1994. január 1-jei hatálybalépése előtt az állami (önkormányzati) tulajdonú lakások értékesítésére az állami tulajdonban álló házingatlanok elidegenítésének szabályozásáról szóló 32/1969. (IX. 30.) Korm. rendelet és az állami tulajdonban álló házingatlanok elidegenítésének szabályozásáról szóló 32/1969. (IX. 30.) Korm. rendelet végrehajtásáról szóló 16/1969. (IX. 30.) ÉVM-MÉM-PM együttes rendelet alapján került sor. A végrehajtási rendelet 1988. január 1-jétől hatályos 7. § (1) bekezdése értelmében, ha a lakást a bérlő vásárolta meg, a vételár a helyi forgalmi érték teljes összegének öröklakásnál és hat lakószobásnál nem nagyobb többlakásos ingatlannál a 30%-a, ha azonban az ingatlan 15 éven belül teljes felújításban nem részesült, a 15%-a, ha pedig az ingatlan öt éven belül teljes felújításban részesült, a 40%-a; egylakásos ingatlannál az 50%-a, ha azonban az ingatlan öt éven belül teljes felújításban részesült, a 60%-a volt.

3. A lakásbérleti jogviszony sajátos jellegű, annak tartalmát, szabályait nem a Ptk., hanem a Lakástörvény tartalmazza. A bérlőknek, kiváltképp a hosszabb, határozatlan idejű bérleti szerződéssel rendelkezőknek igen erős, tulajdonjoghoz hasonló jogosultságai állnak fenn. A jogalkotó ezen hosszabb ideje fennálló bérlők részére biztosította az arányos kedvezményeket arra az esetre, ha a bérlők a vételi jogukkal élni kívánnak.

A fentiekben túl megjegyezzük, hogy igazán jelentős kedvezményre csak a hosszabb idejű bérleti jogviszonnyal rendelkező bérlők jogosultak, akik a bérleti szerződésük fennállta alatt jelentős összegű bérleti díjat fizettek meg, kvázi kifizetve az ingatlan értékének jelentős hányadát.

A fentiekkel kapcsolatban ki kell emelni, hogy az Alaptörvény XXII. cikk (1) bekezdése alapján az állam jogi védelemben részesíti az otthonot, rögzíti, hogy Magyarország törekszik arra, hogy az emberhez méltó lakhatás feltételeit és a közszolgáltatásokhoz való hozzáférést mindenki számára biztosítsa. Megállapítható, hogy a hosszabb idejű bérleti jogviszonnyal rendelkező bérlők esetén alkotmányosan méltányolható kötődés alakulhat ki a bérlemény, mint otthonnak tekinthető ingatlan vonatkozásban, ezért az Alaptörvény XXII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott állampolgári cél elérésének eszköze lehet mind a vételi jog biztosítása, mind pedig ezzel kapcsolatban a vételár kedvezménynek bérleti jogviszony fennálltához kapcsolódó differenciálása.

4. A fentiek alapján megállapítható, hogy a Lakástörvény tervezett 47. § (3) bekezdésében foglalt vételár a forgalmi érték 50%-ában, illetve 80%-ában való meghatározása jelenleg is élő gyakorlat több bérlakás állománnyal rendelkező önkormányzatnál is.

III. Összegzés

Álláspontom szerint a vizsgálat tárgyát képező módosító rendelkezések összhangban állnak az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdésében foglaltakkal és nem ellentétesek az Alaptörvény XIII. cikk (1)-(2) bekezdésével.

Kérem a tájékoztatásom szíves elfogadását.

Budapest, 2021. június 30.

Tisztelettel:

